

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 29de December 1857 angaaende Haandværks- og Fabrikdrift og Lov af 23de Mai 1873 om Forandring i Næringsloven.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4237—38).

Lovforslaget fattedes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Hummeluh): Det er en Selvsølge, at det aldrig har været Forslagsstillerens Mening at ville sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse for at tilvejebringe en Lov, som kun gjaldt en enkelt Person; dette vilde have været et altfor stort Forlangende. Nei, Lovforslaget gjælder en Del Statsborgere, som dels ved Uforsigtighed fra Dvirighedens Side, dels ved egen Uforsigtighed i god Tro have modtaget Næringsbevis til at drive Handel paa Landet, og som saa en Tid efter opdagte, at de ligge indenfor den fastsatte Afstand fra den nærmeste By. At disse Folk skulde miste deres Næringsbevis af saadanne Grunde, finde vi nemlig er altfor strengt. Vi have Bevis for, at der er Mange, som dels have handlet i kortere, dels i længere Mæemaal, der ere gaaede tilgrunde paa den Maade, og der gives ogsaa de Tilfælde, hvor den samme Dvirighed, som har udstedt Beviset, har erklæret dette for ugyldigt. De Næringsdrivende, som handle med Gjenstande, de ikke have Lov til at handle med, have ikke vort Forsvar, men det er kun de Næringsdrivende, som handle lovtlig og ærlig, og som for en saadan Ulykke, som jeg nævnte, ere udsatte for at miste deres Næringsbevis, som vi tage i Forsvar. Den største Del af disse Handlende er jo i Almindelighed Smaakaarsfolk. Jeg haaber, mine Herrer, at vi Alle ere enige om, at det er tungt for en Familie at blive sat ud af sin Næringsvei af saadanne Marsager og saaledes at blive henvist til Betteflaven. Vi have tænkt, at det var rigtigt at give Lovforslaget tilbagevirkende Kraft for dem, som ere bukkede under isorveien, idet vi have ment, at de burde have Dpreisning. Siden Loven af 23de Mai 1873 om Forandring i Næringsloven er traadt i Kraft, have vi ment, at man havde brugt flere Forsigtighed ved Udstedelsen af disse Beviser, da de Vedkommende jo ikke efter denne Tid kunde søge Beskyttelse hos Indenrigsministeriet, hvad Afstandsbestemmelsen angaar, og det er af den Grund, at vi have sat denne Tidsgrense; men, dersom det skulde vise sig, at Nogen senere er bukket under af samme Grund,

maa have Forslagsstillerne ikke Noget imod, at Tidsgrensen sættes til Dato. For nu at raade Bod paa dette uheldige Forhold have vi troet det nødvendigt at søge dette lille Lovforslag fremmet til Lov, og jo før dette kan ske, desto flere vil der reddes fra Undergang. Det vil jo være i Samfundets Interesse at redde saa Mange som muligt fra at komme ind under Fattigvæsenet, og dette vil ske, naar man vedtager dette Lovforslag. Jeg skal derfor paa mine Medforslagsstilleres og egne Begne anbefale Lovforslaget saavel til det høje Things som til den høje Regerings Bevillie.

H. Steffensen: Om jeg har forstaaet den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ret, saa er det Tanken med dette Lovforslag at fikke saadanne Næringsdrivende paa Landet, som have faaet Næringsbevis, og som derefter i en vis Mærætte have drevet Næring indenfor den Afstand fra Kjøbstaden, som det egentlig ikke er tilladt at drive saadan Næring i, imod at hindres i at fortsætte deres Næring paa dette Sted. Hvis det forholder sig saaledes, er Lovforslaget vistnok heller ikke ganske heldig affattet. Det gaar nemlig ud paa, at „naar der i Henshold til Lov af 29de December 1857 om Haandværks- og Fabrikdrift, jfr. Lov af 23de Mai 1873 om Forandring i Næringsloven, er meddelt Nogen Borgerstab, Næringsbevis eller Bevilling, da kan samme ikke fratages ham, forsaavidt den er ham meddelt, forinden Loven af 23de Mai 1873 traadte i Kraft, selv om det oplyses, at de Lovbefalede Betingelser ikke have været tilstede, da Udkomsten blev ham meddelt.“ Herefter skulde man imidlertid mene, at der sigtedes til saadanne Tilfælde, hvor Nogen havde faaet Næringsbevis eller Borgerstab, uden at de Betingelser, som opregnes i Loven af 29de December 1857 § 2 og i Loven af 23de Mai 1873 § 1 og § 9, for at der kan meddeles et saadant Næringsbevis, have været tilstede. Disse Betingelser ere jo: at han skal være fuldmyndig, at hans Bo ikke maa være under Fallitbehandling, at han ikke maa have været straffet for visse Forseelser eller med visse Straffe osv.; derimod gaar det Tilfælde, man har havt for Die, ikke ind herunder. Jeg tror imidlertid, at en saadan Lov vil man ikke kunne gaa ind paa, thi det er jo tydeligt, at alle de Betingelser, som der opstilles for at faae Næringsbevis eller Borgerstab, ere af den Betskaffenhed, at, hvis der er blevet meddelt Næringsbevis eller Borgerstab, uden at Betingelserne have været tilstede, saa maa dette absolut tilregnes den Paagjældende selv, idet han har opnaaet det ved at fortie, at der manglede saadanne Betingelser. Med andre Ord; han vil have tilfneget sig det,